

nægte mig at bruge saa Meget, som der behøves af den Sum, som bliver tilovers af det Beløb, der er bevilget for indevarende Aar. Jeg troer ikke, at jeg vil behøve den hele Sum, men dersom der var endog saa nogle mindre betydelige Udgifter, som kunde falde i det næste Finantsaar, og navnlig foraarstages ved Erykning af Commissionens Arbejder, saa manglende der dertil de fornødne Hjælpe midler, hvis jeg ikke havde den omhandlede Bevilling. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at der bliver bevilget i det næste Finantsaar 2000 Rbd., forsaavidt et saadant eller endog saa et større Beløb maatte blive tilbage af det, som er bevilget for det løbende Finantsaar.

Saks: Efter de Udtalelser, jeg nu har hørt af den høitærede Cultusminister, kan jeg for min Person ikke have Noget imod at indrømme den forlangte Sum, og det saameget mindre, som den stadigt forhen har staaet paa Budgettet. Det Gnest, som skulde have været mig personlig stødende ved dette Forlangende, er, at det aabenbart synes at være fremkommet i et Slags Modsatning til de af mig det ærede Thing forelagte Lovudkast om kirkelig Frihed; men jeg er langt fra at regne Saadant for Noget, eller tillægge det nogen som helst Betydning, da jeg har det Haab, at Rigsdagen fremdeles vil fortsætte med at vise, at den har Ret til at give Love om Statens og Kirkens Forhold til hinanden. (Monrad: Neil) Jo, det har den, men ikke om Kirkens indvortes Forsatning. (Monrad: Har Rigsdagen Lov til at give Love?) Ja, jeg indrømmer, at det var et feilagtigt Udtryk af mig, men den har Lov til at foreslaae Love. Af denne Grund vil jeg ikke modsætte mig Forslaget. Kun ønsker jeg til Slutningen de Mænd eller den Commission, der, saavidt jeg har forstaaet den ærede Cultusminister, skal undersøge disse Sager og komme med Forslag, et langt Liv, og helst, at den maa vedblive ligesaa længe som andre sllige Commissioner ere vante til, uden at komme til noget egentligt Resultat.

Lindberg: Da der sidst forhandlede her i Salen om de 5,000 Rbd., som tidligere vare bevilgede til Afholdelse af en Forsamling, for at forberede en Forandring i den kirkelige Lov-

givning, modtog den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet Tak fra flere af Rigsdagens Medlemmer, fordi han havde strøget denne Sum. Det havde allerede tidligere været paatænkt, at der skulde komme et saadant Møde istand, og nu glædede man sig over, at man endelig var kommen saa vidt, at denne Plan var opgivet. Smidertid er der i dette korte Mellemrum steet en Forandring. Københavns Geistlighed har henvendt sig til den høitærede Minister med Begjæring om, at en saadan Synode eller Commission, hvad det nu skal kaldes, maatte komme istand, og det har bevøget Ministeriet til at andrage paa, at de 5,000 Rbd., som ikke behøves nogen Bevilling for, da de allerede ere bevilgede for det indevarende Finantsaar, maatte anvendes, forsaavidt der maatte være Anledning dertil, ogsaa i det næste Finantsaar. Forsaavidt som der derfor alene kunde være Tale om et Pengespørgsmaal, finder jeg, at der ikke kunde være nogen Grund eller Anledning for det ærede Thing til at nægte sit Bifald til denne Begjæring; men, hvad Sagen i sig selv angaar, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er i høi Grad paasaldende, at dette Andragende er kommet nu, og er kommet fra den Side; dersom det virkelig havde ligget den københavnske Geistlighed eller dens Convent paa Sinde at faae forberedende Skridt tilveiebragte for en Ordning af de kirkelige Forhold, da havde de havt Tid til at betænke sig derpaa, og ydet deres Tjeneste og givet gode Raad dertil for mange Aar siden, medens Pengene stode til Bevilling; nu derimod, da der samtidigt med denne Bevillings Dphør i næste Finantsaar indtræder saadanne Forandringer i Forholdene her i Thinget, at der fremkommer Forslag til, at der skal indrømmes Menighederne en større kirkelig Frihed, saa har man strax Geistligheden paa Benene, saa ville de høres, og saa maa der Intet gøres, uden at man hører dem; og jeg skal tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at det er ikke Noget, som nu første Gang steer af den københavnske Geistlighed, men den har en gammel Bane dertil, saasnart Talen bliver om, at der skal gives Menighederne nogen kirkelig Frihed. Det var saaledes i 1838, da Forsla-